

(המשך מעמוד 7)

לאחר ליל שימורים, כתף את רובהו, ניגש אל הצרף הקרוב, פתח את הדלת ובטרם ניסה להעיר את השומרים נרתע בפחד לאי חור. מתוך החור החשוך נתגלתה לעיניו דמות שחבשה מצנפת לבנה שדמתה בכל לכפייה ערבית. הדמות שקפה והתקרבה אליו, וכשמשה נמלא פחד שאל בלחש: "מי שם?" לדבריו לא נענה וכששאל שנית, גם הפעם בלחש, ענתה הדמות: "אני!" משה המבוהל לא הסתפק בכך, חזר על שאלתו, קיבל כתשובה חוזרת "אני!" בידיים רועות טען כוור בבית הבליעה של הרובה, לחץ על ההדק. הדמות המתקרבת צנחה ל' קרקע.

קול הנפץ העיר את חברי הקורס שגילו לאור הפנסים את חברים אברהם דגור מת' בוטס ברמו.

בטרם הספיקו הנוכחים להתאושש מן ה' מראה זועזוע ע"י מחזה היסטרי שפרץ משה, אשר לאחר שתיקת זעזוע ממושכת שמת ב' כוח את רובהו, פרץ בצעקות ובכי היסטרי: "מה עשיתי? הרגתי אותו. מה עשיתי?"

במחנה אחר שבאותו איזור, מחנה עבודה של קודחי בארות מקורות, נשנה האסון כע' בור ימים מספר בדייקנות מופתית. הגיבורים: שלמה גולדנר, 21, עולה חדש מהונגריה וח' ברו הטוב יוסף פלורס, 40.

שלמה היה עצבני, סבל מניודי-שינה ומ' היותו, באחד הלילות, שעה שחברו הסתובב בחוף, חמוש רובה, נטר את שטח המחנה, חלם חלום בלהות, דימה שמסתגנים תקפו את המחנה, החלו רוצחים את יושביו. שלמה קפץ ממיטתו, נטל את רובהו שהיה מונח ליד המיטה, ניגש עד פתח אוהלו, צעק, ל' דבריו לעבר הדמות שנתקרה לאוהלו, בי' קש שתוהה את עצמה.

אחר שלוש התראות חסרות-תשובה "מי שם?" ירה שלמה בדמות. אך במקום מתנן גילה את חברו הטוב, יוסף, מתבוטס בדמו.

דרכי חיים סכנה עברית!

"תסלחי לי גברת, הואיל והראות לי את תוכן תיקך!" אמר שוטר בתלבושת אזרחית בטפחו על שכמה של רחל פרנק, בב'שני ל' דעת את מקור דולאריה. חודש ימים לפני כן ירדה רחל פרנק ממטוס ס.110.א. שהביאה מ' ארצות-הברית לביקורה הראשון בישראל. כ' ילידת ארצות-הברית אך בת למשפחה ליטאית, שנתנה אף בג'עון ההתבוללות האמריקאית חינוך עברי לילדיה, מדברת רחל עברית צחה מילדותה במבטא שאינו נופל מזה של כל צבר.

אותו יום נכנסה לבנק תל-אביבי, ביקשה לקנות תעודות סקריפ תמורת דולארים, לא הצליחה בכך, כיוון ששכחה את דרכונה ב' מלון. היא הביטחה לפקיד לחזור תוך שעה, יצאה לרחוב על מנת לקיים פגישה. תוך 15

תיירת רחל פרנק באיזור של 60 דקה

דקות עצרה שוטר אדיב, שהטיל ספק בקיום דרכונה והובילה למטה המשטרה הכלכלית. לבסוף הושגה פשרה: הבלש ליווה את דוברת העברית בעלת הדולארים למלונה יאחר ש' קיום הדרכון הוכח הובילה במונית למקום פגישתה, אליו אחרה בשעה שלמה בגלל יכולתה לדבר עברית במבטא צברי, למרות היותה ילידת ארצות-הברית.

"שלחתי לעשות אשרה!"

הרבי-הגאון מבלו עורר בשעתו סערת רג' שות חסידיים כשעלה לארץ ונשתכן קבע בביתו הפרטי בתל-אביב, בו פתח ישיבה פרטית ומקום מפגש לחסידיו שחוריה-חלור' קים, ובעלי-המגענות הפרונויות.

לאחרונה הוכיח הרבי שהמוניטין שיצאו לגדולתו עודם במלוא עוצמת השפעתם למ' רות חיסולה של הגולה והעתקת מרכז חכ' מתו מבלו לתל-אביב. ההוכחה: מרדכי ובר, 21, שממך, עגול לחיים סומקות, זנח את ישיבתו באנטוורפן, בלגיה, ארו ספרי קודש מלוא מלחחותיו, בא לתל-אביב, להשתלמות חסידית בת שלושה חודשים (תקופת האשרה הישראלית שהוענקה לו) אצל הרבי מבלו. כתמורה הפך אחד משני משני האישיים של הרבי (אשר לא נעזב על ידיהם אף לדה אחת משך 24 שעות היממה, המתחלקות בין שני השמשים).

שלושה הימים שקבעו שלושה חודשים חלפו ביעף, וכשהפך מרכזי לחזור לביתו שבבלגיה, נוכח לדעת שתוקפה של האשרה הישראלית בדרכוננו פקע. לאחר ש' התברר לו שכדי לקבל אשרת כניסה חזרה לבלגיה, עליו להשיג הארכה לרשיון הש' ייה בישראל, התברר לו גם שדעתה של ממ' שלת ישראל אינה נוחה מכך. הסיבה: אין כל סיבה לשחררו משרות בצבא.

מרדכי ובר שמר על קור רוחו, הטיס את דרכונו אל קרוב-משפחתו שבאנטוורפן, קיב' לו בחורה במכתב רשום. התוספת: אשרת מעבר לצרפת, חתומה כביכול, ע"י ונטייה, איש מהקונסוליה הצרפתית בתל-אביב. הוא ניגש עם הדרכון אל משרד הנסיעות גלוב, ביקש כרטיס אניה לצרפת, בלי שייענה, ה' עיכוב: הסכם עם חברת אייר פרנס שעל פיו טסים כל בעלי אשרות מעבר לצרפת באויורניה. משרד הנסיעות העביר את הד' כון לאייר פרנס. שהענייה אותו אל הקונ' סול הצרפתי שקבע שהאשרה שהוחתמה ב' ששי לדצמבר, הגה זיוף, שלא היה מתגלה אלמלא עזב לנטייה את הארץ בשלישי ל' צמבר.

הקונסול העביר את הדרכון למשטרת יש' ראל שעצרה את האשם, הביאה אותו לפני השופט צבי עלי בקר, בבית הדין המחוזי, הזמינה כעדים את הקונסול הצרפתי, מנהל חברת גלוב, מנהל חברת אייר פרנס ומומחה משטרי לזיופי-חתימות. אמר המומחה: "האשרה היא כליל הזיופים, לביצועה יתאי' מו רק מומחים מתוך לארץ."

אמר מרדכי ובר שחיובו הרחב לא סר ממנו גם בבית-המשפט: "שלחתי לעשות אשרה." אך התובע גילה שגירסה של ה' משפט בתרגומו מאידית היא אחרת: "שלחתי תי לזיוף אשרה."

הווי

גם בעלה של בעלת הכלב

ארנה ויניגר הרבתה לטייל על המדרכה ברחוב הירקון, תל-אביב, מלווה על-ידי כל' בה פוצי, שהיה עוצר מדי פעם לעשיית צ'ר' כיו. אולם פוצי גילה זכרון טופוגרפי מצויין, היה מכחן את עשיית צרכיו, מדי יום, לפני הבית מספר 54, עובדה שלא נשאה חן יתיר בעיני חיים רוזנטל, ישיש בן 75 דייר אותו בית, ששנא במיוחד את ההוכחות המוחש' יות של ביקורי פוצי מתחת לחלונו.

מדי יום ראה רוזנטל, בהרדה רבה, את הגברת וכלבה הגועז מתקרבים לביתו, עוצ' רים על-מנת לאפשר לפוצי לעשות את צ'ר' כיו, לפי מנהג כלבי מקובל, המבכר תחנות קבע לצרכים אלה. רוזנטל החליט לא לעבור על כך בשתיקה, לא רצה להמשיך לנשום את האוויר שפוצי מזהם בדייקנות מתימטית כל כך.

משך יומיים ארב רוזנטל לגברת ולכלבה שלא הופיעו. הישיש המרוגז שמה, חשב כי הכלב שינה את מהלך טיולו. אולם ביום השלישי לצפייתו נתאכזב רוזנטל: הגברת וכלבה הופיעו בקצה הרחוב, כיוונו את צ'ע' דיהם ישר לביתו.

רוזנטל לא התאפק, התלונן לפני בעלת הכלב, שהגיבה במלמול לא-מובן בהמשיכה בדרכה. אך למחרת הופיע גבר חסון, אר' וארד ויניגר, בעלה של בעלת הכלב, טען כי רוזנטל העליב את אשתו. אחר דין ודב' רים קצר הנחית מכות מספר לישיש, שאף הוא, מצדו, לא טמן את ידו בצלחת.

אולם צרותיו של חיים רוזנטל טרם הגיר עו לקצן: בהתברר שהמשפט שהגיש נגד תוקפו יהיה עליו לפתור בעייה ראשונית,

כיצד ידובב את פי ערו המסייע העיקרי, הכלב פוצי.

הים

אולי היה הכריש חדש?

כשטבעה אניית הלימודים של בית-הספר יומי של ביתר באיטליה (שרה א'), עמד על סיפונה איש ים שהתנגד לנוטשה ולהינצל עד שהורידוהו בכוח. איש הים, מנהל בית-הספר, היה ירמיהו הלפרין בן לאב לא פחות גיבור, מיכאל, ממיסדי השומר שהרבה להניף את ה'

וקצין המשטרה שפקד על פעולת הורדת מלחי תל-אביב מאנייתם סיפר כי הוהיר את שוטרו כי מצפים להם סילוני מים וייתכן אף שמן רותח, אך לא ציידם בגרזנים כפי שטען אחד מששת סניגורי הימאים, יוסף קושניר.

להגנתו של רבי-החובל של תל-אביב, אייק, הוציא קושניר הממושקף וצר הפנים תרשים האנייה, שבעורתו ניסה להוכיח כי ממקום עלייתו של בודינגר לאנייה אי אפשר היה לשמוע כאילו הורה אייק למלחיו לזרוק את השוטרים למים.

אישיים ירמיהו הלפרין בעומק של 35 מטר

מחוזי יצחק בודינגר, עד התביעה הראשי אולם עורך-הדין קושניר לא הסתפק בכך, התעכב על עברו של הקצין בודינגר, שאי' שר את העובדה כי עבד משך שבע שנים במחלקת החקירות הפליליות (טי. אי. די.) של משטרת א"י, טיפל בענייני מעפילים.

חקירת עורכי-הדין האחרים את בודינגר לא הביאה מפיו אלא הכחשות, הוא לא אמר לאייק: "כל זמן שאני שוטר, לים אתה לא תחזור!" לא הרבה לחשוב על העובדה, עת שציונה להוריד את המלחים מאנייתם, כי ל' רבים מביניהם אין בית מחוץ לאנייה.

עד אחרי, קצין המשטרה, חיים זקס, רחב' כתפיים ואטידיבור, הרחיב על מסדרי ויהור' יים של הגאנשים שנערכו על-ידיו לפני ה' שוטרים המזוהים.

לפני הפסקת המשך העדכאני של המשפט, המתעתד להיות רבי-המשכים, ריכזו עורכי- הדין את שאלותיהם בגווניהם השונים של שערות ושפמי המלחים, בסביבת הכללת תמור' נות מלחים מסויימים בין התמונות שנמסרו למזוהה.

אמר זקס: "בחושי של קצין משטרה ראי' תי לפי התמונה של האדם את אופי מעשיו!"

הארץ

ראש ממשלת מצרים החדש ימשיך במא' מציו להוצאת הצבא המצרי מאיזור תעלת סואץ (קול ישראל).

כוכבי אליקים, תל-אביב... וכמעט הצליח.

הופעת הבחורה של כדורגלני צה"ל שנו' עדה להיום נדחתה בגלל קדושת השבת (ספורט ישראל).

ס/מ יצחק כרמל, ירושלים וטוב כד. אל נערבב קודש בגול.

100 דולאר יושקעו בבית חרושת לתריסי פלדה, שיוקם בקרוב על שטח של 1200 ממ"ר באיזור התעשייה בבתי-ים (הצופה).

שמשון פוקס, הרצליה כו. אבל כמה זה יוצא בל"י?

הודעתו הראשונה, שמסר עוד בשדה הת' עופה, בברכו לרבת-עמון, היתה שימשיך במדיניות אביב. (מטריב).

מרדכי גולדרייך, תל-אביב בעזרת מלקוש של ל"ש.

המלך טלאל שהוכרו היום למלכה של עבר הירדן נולד במכה ב-909 (מטריב).

מרדכי גולדרייך, תל-אביב עד 1200 שנה.